

като призракъ се яви на прага. Очитѣ ѝ се спрѣха върху падналия. Следъ това потърсиха. Иванко бѣше изчезналъ.

Тя се хвърли къмъ мъжа си, колѣннич, съ безумни слова дигна главата му, около нея се тълпѣха разплакани, викащи хора, старата царица припадна до сина си, нѣкой даваше съ високъ гласъ бързи заповѣди, щитове и копия остро дрънчаха по стълбитѣ и предверието, нечия рѣка измъкна кървавия мечъ. Елена държеше съ две рѣце главата на царя и го заклинаше да живѣе, да каже нѣщо, да продума . . .

Всички затаиха дѣхъ.

Асѣнь бавно отвори очи вече пребулени отъ сѣнката на смъртта. Пошѣпна нѣщо нечуто, посочи съ дѣсницата си нѣкъде въ далечината. Рѣката му падна.

Върху безкрѣвното му лице бавно се изписа таинствения покой на небитието.

Асѣнь I бѣше мъртавъ.

Горе на кулата два пѣти изсвири рогъ

ГЛАВА XXVI.

Презъ тази нощъ хората на Иванко заеха крепостъта, и пратиха бързъ находникъ до императоръ Алексея, съ молба за помощъ и подкрепа.

Но тѣ не знаеха, че въ същото време единъ строенъ конникъ съ дълги кестеняви кѣдри и синьозелени очи, придруженъ отъ десетина снажни мизийци, приближаваше роднитѣ си планини.

Не. Съ Асѣна не се свършваха Асѣновци . . .

Орловото гнѣздо, построено за защита на враговетѣ, недостѣпно, непревзимаемо, сега трѣбваше да служи на измѣнници, за да пазятъ жалкия си животъ отъ законитѣ на разгнѣвения народъ.

Отъ день на день тѣлпи вѣорѣжени отроци се присѣдиняваха къмъ войскитѣ на Петра, който се бѣ притекълъ отъ Преславъ съ цѣлата си войска, за да защити престолнината отъ дръзкитѣ убийци на брата му. Привърженицитѣ на Иванко, бѣха успѣли да взематъ вече най-